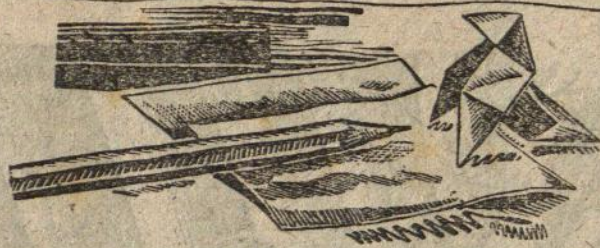

Col·laboració dels nostres soldats

La llum del dia

Cel estelat; una nit fosca
enutjós aire rutlla l'espai,
el fred s'infiltra fins dins dels ossos,
el nerviosisme és avui com mai.
Es temen noves gens falagueres,
l'enllaç rondeja ací i allà,
el sentinella també està alerta
pensant com l'altre: què passarà?
Pampalluguegen els ulls vidriosos
tornats de vidre pel fred d'anit,
el sentinella pensa i rumia,
mes el seu deure el lliga allí.
De pensaments un feix li arriba.
Pensa: Potser cauré vençut...
Però al moment, fort es redreça
i es queda allí, ferm, resolut.
Pensa que és ell el qui té el deure
d'estar allí, dempeus, alçat
pels qui descansen al seu darrera,
i defensar la Llibertat.
Tranquil espera el jorn que albira
veient el sol com es va alçant
i com sos raigs es multipliquen
i els camps rosats va acariciant.
I tan feliç com es sent ara
veient el sol que va naixent,
de molt bon grat se'n fugiria
d'aquesta guerra, cruel turment.
Mes no pot ser; ell no pot fer-ho,
ell sap que es deu al poble honrat,
que a desgrat d'ésser jove i alegre
fins a última hora ha de lluitar.

LLUIS VILATIMÓ
(Soldat de la 31 Divisió)

La primera guàrdia

Al tinent Octavi Andrés Mas, com a
correspondència a la seva bona
companyonia.

Darrera del sac terror
una granada a la mà,
el fusell junt a la gálta
com qui cerca l'escalfor
que ens empara i ens aguanta;
amb l'esguard fit endavant
esbrinant per la foscor;
mig somort el bategar
i l'alè tot tremolós
de fer un xic massa de fressa
que destorbi l'atenció
dels brogits que m'atemoren,
he passat jo les tres hores:
la primera guàrdia feta
ací, dintre els parapets,
de la ciutat, a les portes.
Jo sabia que altres ulls,
com els meus, prò a centenars,
aguaitaven la Ciutat

i les prades que l'envolten
com si fossin les ninetes
d'un lleó que, famolenc,
contemplant la seva presa,
espera l'hora oportuna
de fer-la sa presonera.
I quan ja els trets que sentia
de per ací i per allà,
em semblaven els bramuls
de la fera ja friso...
m'han distret al meu darrera
passos i veus que venien,
i del mig de la penombra,
responent al meu crit d'«alto»,
ha sorgit una altra veu
que desfeia tot l'encant
tan sols dient «el relevo».

CARLES BARÓ
(Soldat de la 31 Divisió)

Alerta està

La nit és fosca i la ventada
fa els arbres tremolar;
mes ell, duu l'arma carregada
i a punt de disparar
l'oïda atenta i la mirada
alerta al més enllà,
i pensa i diu cada vegada;
—No; no, no passarà!

El fred, la pluja i la rosada
no el priven de vetllar.
Se'l veu dret, prop de l'alambrada
que un dia va posar,
alerta sempre a l'avançada
de l'enemic, està.
Amb rostre dur i amb mà crispada,
—No; no, no passarà!—
ell pensa i diu cada vegada
i així fins l'endemà.

Lluny, ha deixat l'esposa amada
...qui sap si tornarà!!!
I pensa i diu, cada vegada
—No; no, no passarà!
i mentre espora la tornada
la ràbia el fa plorar...

Uns passos ou en la ventada,
l'«Alerta?» sent cridar.
I ell, amb veu forta i serenada
respon; Alerta està!

J. ABRIL BOLDÚ
Soldat de la 135 Brigada Mixta

Alicia era la joia, però també la preocupació del matrimoni Recolons. Viva, joganera, tenia atabalat el seu pare i cansada la seva mare. El major defici els el donava amb el promès. És clar que havien de casar-se aviat; i era una sort que fos així, perquè resultava molt pesat haver de vigilar-los a totes hores. Sempre al costat de la parella; amb una única excepció, l'estona de després de dinar en què marit i muller feien una pacífica migdiada que no haurien deixat per res. A aquella hora fins les finestres del rebedor de la casa d'estiu havien d'ésser tancades per a no destorbar la pau dels somnis dels senyors Recolons. I Alicia, que deixés de festejar un moment; sola a la seva cambra podia llegir, o cosir, o pensar en Rafael.

Però Alicia era eixerida i enamorada. I no es resignava a no tenir en Rafael al seu costat. Quin mal hi veien en què li fes companyia aquella estona? Com a mal, en Rafael no n'hi via cap, al contrari; però perill, sí. Si el senyor, o pitjor encara, la senyora Recolons el trobés! I la dificultat d'anar-hi, amb les portes tancades, el rebedor fosc, el soroll probable de re-

Una història com una altra

mourer algun moble. Massa risc per a exposar-s'hi.

—És que no m'estimes —somicava Alicia—; tan poca cosa que et demano. Perill? Cap. Mira el que farem. Aquí al jardí tenim la cabreta que els masovers van regalar-nos. Jo li vaig posar un collaret amb un esquellerinc. Te'l donaré, i quan entris, si per qual-

sevol motiu el meu pare es despertés, fas sonar l'esquellerinc i creurà que és la cabreta que ha entrat. I no en farà cas...

Davant de tanta decisió en Rafael no s'atreu a continuar posant obstacles al projecte. I la tarda següent, quan el matrimoni feia la migdiada, entrà a la casa portant l'esquellerinc

protector, per anar a la cambra d'Alicia. Però el mateix tremolor fou causa de l'ensopegada, aquesta de la caiguda d'una cadira, la caiguda de la cadira de la d'una tauleta, i tot junt ho fou d'un gran soroll delator. En Rafael restà glaçat, quiet i silenciós...

I en la fosca es sentí la veu inquisidora, cada vegada més forta i apremiant del senyor Recolons:

—Qui hi ha?

Silenci. En Rafael callà. Millor era no fer res, que potser no hi donaria importància.

—Qui hi ha?

En Rafael, amarat de suor, començà a remoure a poc a poc l'esquellerinc.

—Però, qui hi ha???

El brandar de l'esquellerinc ja semblava omplir tota l'amplada de la casa adormida.

—Però, es pot saber qui és que hi ha???

I aleshores en Rafael no pogué més. Tremolava de por. No sabia com identificar la personalitat convinguda. I amb una veu feble i mansoia, gairebé com un belar d'anyell, mormolà mentre seguia brandant l'esquellerinc:

—Sóc la cabreta!...

NO TOTS ELS ROMANTICS PENSAVEN IGUAL...
...O EFECTES DE LA LECTURA DEL «WERTHER»

